

Hvis Arbejderne er kommet ud i Arbejdsløshed — hvad ingen kan ønske, at de skal komme, fordi vi er saa enige med den ærede Ordfører i det, han udtalte om, at Arbejdsløshed er, jeg kan godt bruge Udtrykket: en Svøbe for det bestaaende Samfund —, ja, saa foretrækker vi at hjælpe dem ved at give dem Arbejde, selv om det skal ske til en lavere Løn, hellere end at de skal leve af Understøttelse. Det er den store Forskel paa Socialdemokratiets Opfattelse og vor (Afbrydelse). Ja, det er tydeligt tilkendegivet, det er den store Forskel: Socialdemokratiet ønsker, at de skal have Understøttelse fremfor Arbejde til lavere Løn, vi foretrækker, at de skal have Arbejde, selv om det sker til en lavere Betaling, fremfor Understøttelse, fordi Arbejdet dog betales med mere end det, Understøttelsen kan yde, og fordi den Omstændighed, at man har Arbejde, selv til en lavere Løn, ikke i sig har den demoraliserende Virkning, som det har at gaa arbejdsløs og hæve sin Understøttelse. Det er den store Forskel mellem Socialdemokratiets Syn paa disse Forhold og saa det Synspunkt, ud fra hvilket jeg gør min Opfattelse gældende.

Jeg vil i denne Forbindelse, hvor Talen er om Nødhjælpsarbejder i Forhold til Understøttelse, nævne, at der er et Land, der i saa Henseende har et godt Eksempel at opvise, nemlig Sverige. Den Metode, man i Sverige anvendte til at bekæmpe Arbejdsløsheden i den Deflationsperiode, man var inde under i de første Aar efter Krigen, da den svenske Krone arbejdede sig op mod Pari, det var den, at der af Staten, af Kommunerne og af private blev iværksat Nødhjælpsarbejder i saa stort Omfang, som paa nogen Maade muligt, og disse Nødhjælpsarbejder maatte ikke betales med en højere Løn, end at Folk selv skulde have den største Interesse i at skaffe sig Arbejde paa det aabne Marked. Derfor betales der i disse Aar i Sverige kun $\frac{2}{3}$ af den almindelige Arbejdsløn i det paagældende Distrikt for det Arbejde, der blev udført som Nødhjælpsarbejde. Og man slog i Sverige fast som almindelig Regel, at den Omstændighed, at et Menneske var uden Arbejde, ikke i og for sig var tilstrækkelig til at berettigge vedkommende til Arbejdsløshedsunderstøttelse; blev en Mand arbejdsløs, saa var han forpligtet til uden Hensyn til Fag at tage Arbejde ved hvad som helst og til den Løn, som det offentlige fandt passende, selv om han der ved kom ned paa et lavere Løniveau, end hans Fag sædvanligvis bød ham.

Det var Hovedsynspunkterne i svensk Offentlighed i disse vanskelige Aar, og

fra Stats- og de kommunale Myndigheders Side gjorde man sig al mulig Anstrengelse for at tilskynde Arbejdere, der var blevet arbejdsløse i deres Fag, til at gaa i Gang med Nødhjælpsarbejder. Ærede Medlemmer vil være vidende om, at det er ganske det modsatte, der er sket her i Landet; her har man saa langt fra tilskyndet Arbejderne til at gaa ind i Nødhjælpsarbejde, at man oven i Købet fra Socialdemokratiets og Fagorganisationernes Side har gjort, hvad man kunde, for at hindre Nødhjælpsarbejders Igangsættelse. Resultatet af denne maalbevidste Politik i Sverige, en Politik, der svarede nøje til den svenske Valutasituation, var det gunstige, at man fik Folk til at søge Arbejde, selv om det ofte maatte udføres under vanskelige Vilkaar, frem for at leve kummerligt af Understøttelse. Det var disse Synspunkters Gennemførelse, der bidrog deres til den svenske Krones Genrejsning, og ad disse Veje forberedtes en almindelig, alle omfattende Sænkning af Priserne, der gav sig Udslag i Arbejdsoverenskomsten i 1922, hvorved samtlige Lønninger kunde reduceres med mere end en Trediedel, uden at det medførte daarligere Levevilkaar for de arbejdende; saa langt var allerede paa det daværende Tidspunkt Priserne kommet ned.

Dette fandt Sted under afdøde Statsminister Hjalmar Brantings socialistiske Regeringsperiode i Sverige. Det var i den Periode, disse Synspunkter var raadende i svensk Offentlighed og indenfor den svenske Regering. Vore egne socialdemokratiske Ministre har her i deres svenske Partifællers Politik et Forbillede paa ansvarsbevidst og maalbevidst socialdemokratisk Regeringspolitik. Nu spørger man: Optræder nu den danske socialdemokratiske Regering paa lignende Maade her i Landet, som Ministeriet Branting gjorde det i Sverige? Søger den ligesom den svenske Regering at tilrettelægge den økonomiske Politik paa Arbejdsomraadet, det vigtigste af alle Omraader, efter Landets Valutasituation? Dette Spørgsmaal maa desværre besvares benægtende. Vi har i Arbejdsløshedsloven af 1924 Bestemmelser om, at der under ekstraordinær Arbejdsløshed bør iværksættes Nødhjælpsarbejder, at der ved saadanne Arbejder skal betales en lavere Løn end den tarifmæssige, naar der arbejdes paa fuld Arbejdstid, at der til Udførelse af saadanne Arbejder ydes et Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden af normalt 2 Kr. pr. Arbejdsdag, men ikke desto mindre søger den højtærede Socialminister gennem nærværende Lovforslag, som han har kaldt